

De Eraut

van de

Bereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124.)

Zondag 8 Januari 1899. N°. 1098.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertentieën aan de ADMINISTRATIE: Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.
Insendingen, die later dan Donderdag's namiddags te 12 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden / 1.20, voor het Buitenland per jaar / 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent. Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam.
Advertentie: van 1 tot 6 regels / 1.20, voor elke regel meer 20 Cent. Aanvragen en vernieling van liefdegaven en Verslagen van Vereen. 12 Cl. p. regel

Van de gemeene Gratie.

DERDE REEKS.

LXVIII.

Zie, ik zal de aarde verderven,
Maak u een ark.
Gen. 6: 13, 14.

De gewone en meest gangbare voorstelling, als ware het lijden dat God ons toezendt, een kwaad, waaronder we machteloos en werkeloos te bezwijken hadden, hebben we dan nu, uitsluitend op Schriftuurlijke gronden, weerlegd. De ellende moest en moet komen, omdat de zonde haar vanzelf baart, maar juist deswege is de ellende, zoowel als de zonde, in Gods schepping een vreemde macht, die vijandig tegen Gods oorspronkelijke wereldgedachte overstaat, en die Hij deswege, evenals de zonde, bestrijdt, en die Hem ten vijand is. Heulen met de ellende, is daarom evenzeer af te keuren als heulen met de zonde. Beide staan tegen Gods bestel over, en beide moeten door wie God liefheeft bestreden worden; een bestrijding die dan haar odelst en verheffendst karakter onder menschen aanneemt, als het ons gegeven wordt, in den drang der erbarmende liefde, de ellende, het kwaad des lijdens, te bestrijden in anderen. Dan wordt het deernis, mededoogen, ontferming, maar onder al deze vormen is en blijft het bestrijding van het lijden, een poging om aan het lijden zijn heerschappij te betwisten, om lijden af te weren, te verzachten, te stuiten in zijn volle uitwerking. Houd daarom aan het verband tusschen zonde en ellende steeds onveranderlijk vast. Naar Gods verborgen raad is de zonde, zoowel als de ellende, een straf voor de zonde, en wie is er onder de Godgetrouwen die niet zelf in eigen leven en in eigen zielsworsteling de straf, die in de zonde zelve ligt, pijnlijk in zijn consciëntie gevoeld heeft? Zult ge nu daarom voor de zonde bezwijken, en de zonde als een onvermijdelijk, niet af te weren kwaad over u zelf laten komen? Gij zult het niet. Voor zoover ge waarachtiglijk vroom zijt, zult ge tegen de zonde, die als straf voor vroegere zonde aan u wil, waken, bidden, strijden. Maar zoo is het dan ook uw roeping van Gods wege, om te waken, te bidden, en te strijden tegen de ellende, tegen de ellende die uzelven wil overmannen, en tegen de ellende die anderen ternederwerpt; en zulks niettegenstaande ge weet en belijdt, dat deze ellende en dat kwaad des lijdens wel terdege uit den vloek vloeit en u als straf voor de zonde navolgt.

Is dit nu wel ingeprent, dan moet er, ter ordelijke onderscheiding op gewezen, dat deze strijd tegen de ellende van den Heere onzen God op tweeërlei wijze uitgaat. Hij stuit namelijk de ellende of rechtstreeks zelf, of door middel van den mensch. Gemeene gratie is altoos stuiten. Eenerzijds een stuiten van de werking der zonde, dat ze niet zoo schriklijk in uw hart uitbreke, en anderszijds stuiten van de werking der ellende, dat ze u niet zoo schriklijk overmanne. De zonde wordt gestuit, om een rechtstreeks burgerleven mogelijk te maken; de ellende wordt gestuit, om een menschelijke samenleving niet geheel af te snijden. Zie maar, hoe in dagen van pest en hongersnood eertijds feitelijk alle menschelijke samenleving wegviel. Die stuiting nu

is altoos genade. Het is altoos de ontfermende God van wien ze u toekomt, en hetzij God zelf stuit of stuit door u, nooit komt aan u, maar altoos alleen aan Hem de dank en de eere er voor toe. Maar het verschil springt dan toch in het oog. Als God een orkaan stuit juist op het oogenblik dat uw scheepke zou verzolgen zijn, werkt Hij deze reddende macht zelf, buiten menschelijke toedoen; en daarentegen als ge bij schipbreuk door een voorbij komend schip opgenomen wordt, is en blijft het wel de Heere uw God, aan wien ge uw behoud dankt, maar dan werkte God die behoudenis toch door menschen.

Dit verschil moet altoos in het oog gehouden, omdat we alleen in het laatste geval tot zelf handelen als menschen geroepen worden. De aarde is, wat haar klimaat betreft, in drie groote deelen in te deelen. Er is de ijskoude luchtstreek, waar de ellende van de vorst alle menschelijk leven zoogood als afsnijdt. Er is de heete luchtstreek bij den middelgordel, waar de ellende der hitte en van het insect alle krachtig menschelijk leven onmogelijk maakt. Maar er is ook, ten noorden en ten zuiden, tusschen dien middelgordel en de ijsstreek, een breede streek met gematigde temperatuur; en het is in die streek, dat alle menschelijk leven getierd heeft, en alle menschelijke ontwikkeling in tot stand gekomen. Aan dit verschil nu doet de mensch niets toe of af. De Eskimo staat machteloos tegenover de koude, die alles bevroeren doet; de neger bij den meridiaan bezwijkt machteloos onder de verzengende hitte, en dat wij in gematigde luchtstreek tieren en arbeiden kunnen en frisch van geest blijven, komt ons toe door een genade, die geheel vrijmachtig ons ten goede komt.

Maar bij deze genade liet God het niet. Hij wilde in zijn gemeene gratie, dat ook de mensch zelf actief zou optreden. En gelijk Hij wil, dat de zonde in ons hart niet alleen door Hemzelf zal belet worden, zoo schriklijk uit te breken, maar dat wij ook zelve haar door geestelijke middelen tegenstaan en bestrijden zullen, zoo ook wil Hij, dat wij menschen sterken tegenstand tegen de ellende zullen doen, en Hij zelf is het, die ons daarvoor de middelen aandijst en ze ter onzer beschikking stelt. Het duidelijkst komt dit uit bij de ellende van den Zondvloed. Die Zondvloed was ellende, de schriklijkste uiting van ellende, die dusver ooit op aarde geleden is, en wier mate van jammer eerst in de vreeslijkheid na den oordeelsdag zal geveend worden en zal worden overtroffen. Die Zondvloed was een oordeel, dat zelfs het bijzonder karakter van een rechtstreeks oordeel droeg. En zoo ook was die Zondvloed een straf, want die vloed was van Gods wege beschikt tot verderving van de goddeloozen. Dit nu stelt de vraag: Was Noach omdat hij God vreesde, uit dien hoofde vanzelf van die ellende des vloed vrijgesteld? Zoo vat men het vaak op, maar geheel verkeerd. Vooreerst toch zijn in dien Zondvloed met vergaan en omgekomen alle kleine kinderen, die persoonlijk nog niet tot een keuze voor of tegen God hadden kunnen komen. Niemand mag dus zeggen, dat allen die in den Zondvloed omkwamen, omkwamen om hun persoonlijke verharding tegen den Almachtigen. In de tweede plaats is niet alleen Noach gered, maar ook zijn vrouw, en Sem, Cham en Japhet met hunne vrouwen. Zal men nu zeggen, dat Cham gered is om zijn

persoonlijke godvreeszandheid? Immers neen. Maar wat bovendien alles afdoet, de voorstelling alsof de gemeene ellende de vromen verschoont en alleen de goddeloozen treft, wordt principieel door de Schrift weerproken, en door alle ervaring gelogenstraft. Ten deele lijden juist wie God vreesen meer en banger. De Knecht Gods is de Man van smarte. Alles weersprekt alzoo de voorstelling alsof de redding van Noach uit den vloed in hoofdzaak belooning van zijn godsvrucht bedoelde. Die redding had veel hooger en rijker bedoeling. Ze bedoelde de voortplanting van het menschelijk geslacht, de behoudenis van Gods kerke, en de redding van de eere Gods in het doorzetten van zijn wereldplan. Op zichzelf zou er niets vreemds in zijn geweest, zoo Noachs gezin mee in den vloed ware omgekomen. Geheel datzelfde toch is telkens en telkens geschied, als over steden en landen vreeselijke oordelen uitgingen, en wie God vreesde toch mee omkwam.

Doch wat zien we nu? De Zondvloed komt, God zendt en beschikt dien vloed, en van Hem gaat het bestel uit, waardoor de uitwerking van dien vloed zoo dooierend en moordend zal zijn. Moet nu Noach zich lijdelijk en machteloos aan dien komenden vloed onderwerpen? Is met slappe handen verdrinken, en zijn gezin zien verdrinken, de plicht die hem van Gods wege gesteld wordt? En dan antwoordt de Schrift: Neen, en nogmaals neen. Integendeel, Noach moet zich tegen dien vloed te weer stellen; hij moet zich en de zijnen tegen de vreeselijke uitwerking van dien vloed verdedigen; en hij moet, voor wat hem aangaat, de ellende, waarmede die vloed hem bedreigt, door een heroïek voorzorgsmaatregel bestrijden. Dit verzoekt hij niet zelf. Het is niet, dat hij, op lijfsbehoud bedacht, zelf aan het bouwen van een schip gaat. Zie, men mocht in het hart van Azie, waar Noach woonde, veerponten en riviervaartuigen bezitten, maar van een zeeschip wist toen nog niemand. Dat was toen nog niet uitgevonden, eenvoudig wijl niemand nog de zee bevaaren had. En toch wat Noach behoeven zal, om zich tegen dien vreeselijken vloed te verdedigen, is niet maar een gewoon zeescheepken, maar een kolossaal, zeevaardig kasteel, dat aan den geweldigen vloed weerstand zal kunnen bieden. Hoe komt nu Noach op de gedachte om zulk een zeevast te bouwen, en van waar komt hem de vinding, om het zoo te bouwen, dat het den vloed overleven zal? En op die vraag luidt het antwoord der Heilige Schrift, dat God zelf Noach dit bevoelen, dit onderwezen, en hem dit mogelijk gemaakt heeft. Aldus toch sprak de Heere tot Noach: „Zie, ik zal de aarde verderven, maak u een ark.“

Reeds die naam „ark“ heeft hier betekenis. Wij zouden van een schip gesproken hebben; maar indien destijds al kleine rivierschepen bekend mogen geweest zijn, in geen geval zeeschepen van grooter kaliber. Er moest dus een woord worden gekozen uit het gewone leven, dat de bestemming van het groote gevaarte zou aangeven. Nu betekent „ark“ niets dan een groote kist, gelijk er ook in den Tabernakel een arke of kist was, waar de tafelen der Wet lagen. Een ark is alzoo een afgesloten, vertilbare bergplaats, en dat juist moest dit groote, kolossale Noachitische schip zijn. Het was niet bestemd om van de eene plaats naar de andere te komen, maar uitsluitend om gedurende de weken van den vloed Noachs

gezin met alle levende have te bergen, te bergen in een besloten en overdekte ruimte, en zoo te bergen, dat straks de groote kist weer kon geopend worden, en alles er uit kon gaan. Nu is tegenwoordig de scheepsbouwkunst tot zeer hooge ontwikkeling gekomen, en allicht reeds zoover, dat het vraagstuk, hoe zulk een kolossaal gevaarte te bouwen oplosbaar zou blijken. Maar zelfs dan zou de raad zijn in te winnen van de kundigste scheepsbouwmeesters, en zou niemand er aan denken, zoo iets op te dragen aan iemand die geheel buiten het vak stond. Tijdens den Zondvloed daarentegen bestond heel het vak nog niet, en stond dus ook Noach er geheel buiten. En toch is het hem mogelijk, om de ontzaglijke reuzentaak van den bouw van de arke zoo te volbrengen, dat de ark de verderverende kracht van den vloed heeft kunnen weerstaan, en dat straks alle levende have er weer levend uitging.

Dit nu was alleen mogelijk doordien God tot in bijzonderheden aan Noach de vereichte onderrichting gaf. Wat wist Noach van het soort hout dat hij nemen moest? Wat van de afmetingen van lengte, breedte en diepte, om een gereed schip zeevaardig te doen zijn? Wat wist hij van de middelen die noodig waren, om het gevaarte waterdicht te maken? Wat van de dekken die in het schip waren aan te brengen, om den last geleidelijk te verdeelen? Toch heeft de arke in alle deze opzichten aan de eischen voldaan. Doch hoe? Niet doordien Noach probeerde, nu eens zus, dan weer zoo, maar doordien God hem alles aangaf. Hij moest Gopherhout nemen. De lengte moest 300, de breedte 50, de diepte 30 el zijn. Er moesten drie dekken in worden aangelegd. En het geheel moest van buiten en van binnen door bepekking waterdicht worden gemaakt. Aldus de Goddelijke inrichting, aldus de hoofdtrekken van het plan, allicht nog nader uitgebreid in aanwijzingen, die voor ons niet zijn opgetekend. En aldus heeft God zelf Noach begeleid, om door zijn geloofskracht en zijn doorzicht het middel, het instrument in het leven te roepen, waaraan de toekomst van heel de menscheid, de toekomst van Gods kerke, en de eere van Gods Naam en scheppingswerk hing.

Meer nog, God heeft bij menigte mannen die in den Zondvloed zouden ondergaan, willeg gemaakt, om Noach in dien arbeid te helpen. De constructie van zulk een zeegevaarte riep om honderden van handen. Niets is toch dwazer dan zich voor te stellen, dat Noach, Sem, Cham en Japheth, met hun vieren, dat groote gevaarte gebouwd zouden hebben. Vraag maar eens op een scheepswerf wat vier man doen kunnen? En dan wordt op een scheepswerf het hout nog gereed en gaaf geleverd. Maar hier moesten de balken en planken nog eerst gereed gemaakt, en daartoe de boomen in het woud geveld worden. Zelfs nu nog, met onze weelde van stoomwerktuigen, zou vier man voor een kof of smak zoogood als niets zijn. En wat zou dan deze vier man voor zulk een reusachtig vaartuig geweest zijn, in dagen toen 's menschen hand nog alles zelf moest doen, en ternauwernood het eerste gereedschap was uitgevonden. Men teekent dat op Bijbelplaatsjes wel zoo af, dat vader Noach met zijn drie zoons aan het timmeren is, maar de deskundige, of zelfs wie even nadenkt weet wel beter. Noach moet geholpen zijn, op groote schaal zelfs, en zoo blijft het opmerkelijke feit, dat God de harten der ongelooovigen en der

goddeloozen willig heeft gemaakt, om het groote vaartuig, dat de toekomst van wereld en kerke zou dragen, onder Noachs leiding en naar het bestek, dat God zelf aangaf, te voltooien.

Noach heeft de arke voorbereid door zijn geloof; doch dit geloof richtte zich niet enkel op de werkelijkheid van het naderend oordeel en op de zekerheid dat de vloed komen zou; maar wel terdege ook op de Goddelijke lastgeving. Er werden twee dingen nog niet gezien. Het éne was de Zondvloed, het andere was de ark, en beide greep Noach door het geloof. Hij zag den vloed met al zijn verschrikking voor zijn geloofsoog opkomen, maar hij zag ook voor zijn geloofsoog de voltooidde ark, en door dat geloof aan de arke der behoudenis is de ark er gekomen. Gods woord, en dat woord alleen, was hem voor beide ten pand, zoowel voor den vloed, dat die komende, als voor de ark die die te bouwen was, en beide malen stond Noach door dat geloof in het Goddelijk woord op vasten bodem. Het was met Noach bij het bouwen van de ark, gelijk met Mozes bij het bouwen van den tabernakel. God gaf in het geloof het gezicht er op, en zoo zijn er ark en tabernakel er gekomen. Ook had de bouw van de ark niet op een geheimzinnige wijze, op een afgesloten erf plaats. Ieder kon zien wat Noach onder nam, doorzette en voldeende. Zelfs sprak in dat voor aller oog bouwen een getuigenis, een roepstem tot behoudenis, een stem des vernemens om desgelijks te doen. Maar niemand volgde Noachs voorbeeld. Sommigen hadden althans kunnen denken: „Laat ons zekerheidshalve ook zulk een reddingsschip nabouwen, komt de vloed niet, dan schaadt het niet.“ Maar neen, ze lieten de handen slap hangen, en de groote gedachte om voorzorgs- en veiligheidsmaatregelen tegen den naderenden vloed te nemen, kwam niet op bij de goddeloozen, maar ging van God zelve uit, en vond ingang alleen bij hem die geloofde.

Het hier geleverd bewijs draagt altoos een volstrekt karakter. God brengt den vloed, en brengt dien vloed als oordeel en straf, en die straf zal ontzettend zijn. Maar diezelfde God, die dezen vreeselijken vloed over de wereld brengt, stuit tegelijkertijd door zijn bestel de vernielende werking van dien vloed. Aan zichzelf overgelaten zou die vloed alles verdrinken hebben, de wereld, de menscheid, de kerke Gods. En nu roept diezelfde God die dit oordeel des vloed doet opkomen, aan dien vloed een tot hietoe en niet verder toe. Over alles zal die vloed triomfeeren. Niets zal bestaan voor zijn verwoesting. Alleen één blok hout, een houten romp zal er zijn, waartegen die vloed niets zal vermogen; ja, meer nog, de vloed zelf zal die arke moeten optillen, dragen en weer veilig op den Ararat neerzetten, en in die aldus door den vloed zelf gedragen arke zal behoudenis voor heel de toekomst zijn. De apostel Petrus zelf wijst hierop, als hij zegt, dat Noach en de zijnen behouden zijn, niet door de ark, maar door het water (1 Petr. 3: 20). De ark zelf zou niet gered hebben, indien het water de ark niet gelicht en opgeheven en op zijn golven gewiegd had. En dit nu, dat ark en water samen de verderving van den vloed stuiten, en redding van menscheid en kerke mogelijk maken, is niet uit den mensch maar uit God geweest. In den mensch zat het zoo weinig, dat ge niet van één enkel

De Zending.

XV.

John Eliot, in 1604 te Nasing (Engeland) geboren, vertrik in 1631 naar Amerika en werd een jaar later predikant te Roxbury (Massachusetts). Door zijn Indianischen knecht Peguot kreeg hij kennis aan de taal der Roodhuiden en in 1646 getuigde hij in de boschhut van Waban onder de oorspronkelijke bewoners van Amerika van den Christus. Twee weken later, bij een tweede bezoek, werd een oude krijgsman tot tranen toe bewogen, omdat hij vreesde, dat het voor hem te laat was, om tot den Heere te gaan. En weer 14 dagen later sprak de daareven genoemde Waban tot zijn volgelingen van het kruis des Heeren, daarbij den geweldigen tegenstand der Indiaansche priesters trotseerende. De vruchten, die Eliot reeds bij den aanvang zijner Evangelieprediking oogste, moedigde hem aan, om hoe langer hoe verder voort te dringen in de dichte bosschen der Roodhuiden. Dat deze arbeid niet zonder gevaar was kunnen wij ons gemakkelijker voorstellen, doch zijne leerlingen en volgelingen waakten over hem.

Vreemd en toch waar is het, dat Eliot van de zijde der blanken zeer veel tegenstand in zijn zendingsarbeid ondervond, maar hij stoorde zich hieraan niet, ziende dat de Heere medewrocht met zijne Evangelieprediking onder de Indianen.

Doch niet alleen het geestelijke welzijn van dezen ging den zendeling ter harte, ook het stofelijke. Hij bouwde in Nonantum „een modelstaat voor zijne biddende Indianen“, welken hij voorzag van burgerlijke rechtspraak, maatschappelijke en industriële hervormingen en godsdienstige instellingen. Later stichtte hij Neponset, Concord en Natick.

Redenen van praktischen aard dwongen de Indianen zich weer te verspreiden over 13 Christelijke dorpen. Eliot bedienende den doop zeer laat en plantte eerst in 1660 een werkelijke gemeente, aan wie hij in 1661 het Nieuwe Testament en twee jaren later het Oude Testament in handen gaf, voor hen vertaald. Toen hij door ouderdom niet meer in staat was onder de Indianen te arbeiden, verzocht hij de blanken, die hem nu om zijns werks wil hadden leeren liefgeheven, hem hunne neger-slaven toe te zenden, die hij overdees in den weg der waarheid. In 1690 stierf Eliot. Drieduizend zielen uit de Indianen was hij tot zegen geweest. Na zijnen dood hebben deze Christenen veel geleden van de oorlogen tusschen de kolonisten en inboorlingen. Toch was er in Whitefield's dagen (1714—1770) nog een gemeente, door Eliot geplant. Nu evenwel is er van dezen arbeid niets meer over. Na Eliot moeten vooral genoemd worden Jh. Mayhew van Nantucket en zijne nakomelingen, die 800 Indianen tot Christus leidde, de gebroeders Brainerd en Zeisberger, die door de Broedergemeente naar Amerika is gezonden. Het machtigste volk onder de Roodhuiden is dat der Dakota (Sioux = vrienden), bestaande uit verschillende stammen en 29,000 zielen. Onder hen heeft de zendeling niet zonder vrucht gewerkt, vooral door de gebroeders Pond, den geestheer Williamson en de Riggs, vader en zonen.

In 1837 werd den Indianen als blijvende woonplaats

aangewezen een streek, 182,400 vierkante kilometers groot en genoemd het Indianengebied. De Amerikaansche regering, die hun dit land gaf, beloofde hun de blanken hier buiten te houden. Dit is echter niet gelukt. De blanken vestigden zich toch in dit territoir, zodat de regering den Indianen een groot deel hiervan weer afkocht en afstand aan de kolonisten. In het hun overgebleven deel wonen nu 65,453 Roodhuiden, de 5 stammen der Thirokosen, Krik, Seminolen, Tschoktaws en Tschilass, van welke 40,000 gedoopt zijn.

De rijkste vrucht heeft de missie hier geoogst onder de Tschoktaws, 25,000 zielen sterk, die allen het Christendom hebben aangenomen en onder een geregeld bestuur, uit hun midden gekozen, staan. Duizend dollars brengen zij op voor de zending.

Ook de Sereca's, die bij Buffalo wonen, zijn met vrucht beaardheid door de missie, sinds in 1827 de eerste zendeling onder hen optrad. Zij vormen nu een geregelde maatschappij en leven evenmin als de meeste overige Christelijke stammen in wigwams, maar in huizen. Niet meer zijn jacht en vischerij, maar industrie en landbouw de hoofdbronnen van hun bestaan. Hunne wezen worden goed verzorgd, hunne zonen ontvangen universitair onderwijs. Ook is onder hen het gebruik van sterken drank verboden. Scholen overdekken hun woonplaatsen en in 131 kerken wordt hun het Evangelie verkondigd.

Behalve de Indianen en Blanken wonen in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika omstreeks 71½ miljoen negers, oorspronkelijk inwoners van Afrika, die in den loop der eeuwen van daar in Amerika en elders zijn ingevoerd, ten einde als slaven op de plantages der kolonisten te werken. Sinds den burgeroorlog van 1860—1865 zijn zij vrij verklaard. Het Evangelie is hun reeds sinds 1735

door de zendelingen der broedergemeente gepredikt. Spangenberg was een der eerste vredebeden, die, in Europa teruggekeerd, zulk een treurige schildering gaf van den toestand der negers, dat de broeders, onder hen reeds arbeidende, versterkingen ontvingen. Thans zijn de meeste negers, althans in naam, Christenen en voorwerpen ge worden der inlandsche zending. Inzonderheid wordt door de Amerikaansche vereeniging voor de zending veel werk gemaakt van de opleiding van onderwijzers. Jaarlijks geeft zij daarvoor / 300,000 uit. De jubileumzangers, die wij voor eenige jaren in ons midden hebben zien optreden als beschaafde Christenen, zijn ons een klaar bewijs, hoe vatbaar de neger is voor de beschaving en het Christendom.

Eindelijk vindt men in de laatste jaren in de Vereenigde Staten nog een groot aantal Chinezen, vooral in Californië. Omstreeks 107,475 mannen en ongeveer 6000 vrouwen wonen in deze republiek. Hun leven is verre van aangenaam, trots de bemoeiingen der Christenen, die hun het Woord Gods gebracht hebben. Ongeveer 4000 Chinezen zijn tot nu toe tot de Christelijke kerk overgegaan, van welke bijna de helft naar hun vaderland teruggekeerd is. In het jaar 1892 was het getal Protestantische Chinezen in het gebied der Unie 2262. Ook onder de 2039 Japannezen, die in Californië wonen, werkt de missie niet zonder succes, daar men onder hen reeds 400 Christenen telt.

DE GAAY FORTMAN.